Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

28. oktober 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2006/126/EF – artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4 – kørekort – gensidig anerkendelse – rækkevidden af forpligtelsen til anerkendelse – kørekort, som er blevet ombyttet – ombytning foretaget på et tidspunkt, hvor førerretten var blevet inddraget af udstedelsesmedlemsstaten – svig – nægtelse af anerkendelse af kørekort, der er udstedt som led i en ombytning«

I sag C-112/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Aachen (forvaltningsdomstolen i Aachen, Tyskland) ved afgørelse af 4. februar 2019, indgået til Domstolen den 12. februar 2019, i sagen

**Marvin M.**

mod

**Kreis Heinsberg,**

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne E. Juhász (refererende dommer) og I. Jarukaitis,

generaladvokat: E. Sharpston,

Justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Marvin M. ved Rechtsanwalt H.D. Gebauer,

– Europa-Kommissionen ved W. Mölls og N. Yerrell, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

## Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (EUT 2006, L 403, s. 18).

2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Marvin M. og Kreis Heinsberg (Heinsberg amt, Tyskland) vedrørende sidstnævntes afgørelse om afslag på anerkendelse af det kørekort, som de nederlandske myndigheder havde udsted til Marvin M.

### Retsforskrifter

#### *EU-retten*

3 Følgende fremgår af anden og ottende betragtning til direktiv 2006/126:

»(2) Kørekortreglerne er nødvendige elementer i den fælles transportpolitik, bidrager til at forbedre færdselssikkerheden på vejene og fremmer den frie bevægelighed for personer, som bosætter sig i en anden medlemsstat end den, der har udstedt deres kørekort. De individuelle transportmidlers store udbredelse betyder, at det fremmer personers frie bevægelighed og etableringsfrihed, hvis de er i besiddelse af et kørekort, som værtsstaten godkender. […]

[…]

(8) Af hensyn til færdselssikkerheden bør der fastsættes mindstekrav for udstedelse af kørekort. Normerne for køreprøver og for udstedelse af kørekort skal harmoniseres. Med henblik herpå bør det fastsættes, hvilke kundskaber og færdigheder samt hvilken adfærd der må kræves for at føre motorkøretøjer, køreprøven bør baseres på disse parametre, og mindstekravene med hensyn til fysisk og psykisk egnethed til at føre sådanne køretøjer bør defineres på ny.«

4 Direktivets artikel 1, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne indfører et nationalt kørekort baseret på den EF-model, der er fastsat i bilag I, efter bestemmelserne i dette direktiv. Nationalitetsbetegnelsen for den medlemsstat, der har udstedt et kørekort, skal fremgå af mærket på side 1 i EF-modellen til kørekortet.«

5 Samme direktivs artikel 2 med overskriften »Gensidig anerkendelse« bestemmer i stk. 1:

»De kørekort, som medlemsstaterne udsteder, anerkendes gensidigt.«

6 Artikel 7, stk. 1, i direktiv 2006/126 definerer betingelserne for udstedelse af kørekort knyttet til færdighederne til at køre og ansøgerens bopæl i den medlemsstat, der udsteder kørekortet.

7 Artikel 11 i direktiv 2006/126 har følgende ordlyd:

»1. Når indehaveren af et gyldigt nationalt kørekort udstedt i en medlemsstat får sædvanlig bopæl i en anden medlemsstat, kan han anmode om at få sit kørekort ombyttet med et tilsvarende kørekort. Den medlemsstat, der foretager ombytningen, skal kontrollere, hvilken kategori det hidtidige kørekort er gyldigt til.

2. Med forbehold af overholdelsen af territorialprincippet i straffelove og -bestemmelser kan bopælsmedlemsstaten på indehaveren af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, anvende sine nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af førerretten og om nødvendigt med henblik herpå ombytte dette kørekort.

3. Den medlemsstat, der foretager ombytningen, tilbagesender det gamle kørekort til myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt det, med oplysning om årsagen hertil.

4. En medlemsstat skal nægte at udstede et kørekort til en ansøger, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget i en anden medlemsstat.

En medlemsstat skal nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget på førstnævnte stats område.

[…]«

8 Artikel 15 i direktiv 2006/126 bestemte i den affattelse, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»Medlemsstaterne bistår hinanden ved gennemførelsen af dette direktiv og udveksler oplysninger om udstedte, ombyttede, erstattede, forlængede eller annullerede kørekort. De benytter det EU-kørekortnet, der er oprettet til dette formål […]«

### *Tysk ret*

9 § 29, stk. 1, i Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (forordning om personers adgang til færdsel) har følgende ordlyd i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen:

»1. En indehaver af udenlandsk førerret kan inden for rammerne af denne ret føre motorkøretøj på tysk område, hvis han ikke har sit sædvanlige opholdssted i Tyskland, jf. § 7.«

10 Forordningens artikel 29, stk. 3, bestemmer:

»Retten i henhold til stk. 1 gælder ikke for indehavere af udenlandsk førerret,

[…]

3. hvis førerret på det nationale område er inddraget midlertidigt eller endeligt af en domstol eller ved en administrativ myndigheds umiddelbare eller endelige gennemførelsesafgørelse,

[…]

I de i første punktum nævnte tilfælde kan den kompetente myndighed vedtage en konstaterende forvaltningsakt om manglende berettigelse.«

## Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 De tyske myndigheder udstedte den 3. juli 2008 et kørekort til Marvin M. for køretøjer i kategorierne AM og B og den 1. juli 2015 til kategori T.

12 I forbindelse med en færdselskontrol den 9. juni 2016 blev det konstateret, at Marvin M. kørte under påvirkning af narkotika. Den 20. september 2016 blev han meddelt, at de kompetente tyske myndigheder havde til hensigt at inddrage hans førerret.

13 Efter den 29. september 2016 at have meddelt de nævnte myndigheder, at han ikke længere havde bopæl i Tyskland, foretog Marvin M. den 13. oktober 2016 en bopælserklæring i Nederlandene, hvor han den 1. november 2016 anmodede om at få ombyttet sit tyske kørekort med et nederlandsk kørekort.

14 Ved afgørelse af 9. november 2016, som kunne gennemføres umiddelbart, og som blev forkyndt for Marvin M. den 12. november 2016, foretog Kreis Heinsberg (Heinsberg amt) inddragelse af den pågældendes førerret og pålagde ham at tilbagelevere kørekortet hurtigst muligt.

15 De nederlandske myndigheder med kompetence til at ombytte kørekort udstedte den 17. november 2016 et nederlandsk kørekort til Marvin M. som ombytning af hans tyske kørekort, efter at de den 14. november 2016 havde fastslået gyldigheden af Marvin M.'s førerret på grundlag af oplysningerne i databasen i EU-kørekortnettet (RESPER). Denne ombytning blev meddelt Kreis Heinsberg (Heinsberg amt) ved skrivelse af 5. december 2016, som var vedlagt Marvin M.'s tyske kørekort.

16 Efter at de nederlandske myndigheder af Kreis Heinsberg (Heinsberg amt) var blevet oplyst om inddragelsen af Marvin M.'s tyske førerret, meddelte de den 4. januar 2017, efter en anmodning herom, at de opretholdt overførslen af Marvin M.'s kørekort, eftersom den nævnte database på tidspunktet for ansøgningen om ombytning ikke indeholdt nogen påtegning om en begrænsning af den pågældendes førerret.

17 Ved en færdselskontrol i Tyskland den 17. januar 2017 konstaterede politiet, at Marvin M. ikke havde gyldig førerret på denne medlemsstats område.

18 Ved afgørelse af 5. september 2017 fastslog Kreis Heinsberg (Heinsberg amt), at det kørekort, som var udstedt til Marvin M. i Nederlandene, ikke gav ham tilladelse til at føre køretøjer i Tyskland.

19 Marvin M. har anfægtet denne afgørelse for Verwaltungsgericht Aachen (forvaltningsdomstolen i Aachen, Tyskland).

20 Det er denne rets opfattelse, at de tyske myndigheder skal anerkende et kørekort, der følger af ombytningen af de første kørekort, på samme måde som de skal anerkende et kørekort, der udstedes efter beståelsen af en prøve i færdigheder i at føre motorkøretøjer. Den forelæggende ret er imidlertid tilbøjelig til, henset til formålene med trafiksikkerhed og beskyttelsen af trafikanternes liv, at mene, at en medlemsstat i medfør af artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 kan nægte at anerkende et ombyttet kørekort, når ombytningen er sket, efter at den medlemsstat, der havde udstedt kørekortet, har inddraget denne førerret.

21 Såfremt det findes, at artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 ikke finder anvendelse, ønsker den forelæggende ret oplyst, om en fravigelse fra princippet om gensidig anerkendelse er tilladt, når den medlemsstat, på hvis område spørgsmålet om anerkendelse af et kørekort skal besvares, på grundlag af uanfægtelige oplysninger kan konstatere, at den materielle førerret ikke længere bestod på det tidspunkt, hvor kørekortet blev ombyttet.

22 På denne baggrund har Verwaltungsgericht Aachen (forvaltningsdomstolen i Aachen) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 2, stk. 1, i direktiv [2006/126] fortolkes således, at et kørekort, inklusive den deri dokumenterede førerret, også strengt skal anerkendes af medlemsstaterne, når udstedelsen af dette dokument beror på en ombytning af et kørekort som omhandlet i artikel 11, stk. 1, i direktiv [2006/126]?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan en medlemsstat afvise at anerkende det ombyttede kørekort i henhold til artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv [2006/126], når ombytningen i den udstedende medlemsstat er sket på et tidspunkt, hvor den medlemsstat, hvorfra den materielle førerret stammer, allerede havde inddraget denne?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, og der foreligger anerkendelsespligt: Må en medlemsstat under alle omstændigheder afvise at anerkende det ombyttede kørekort, når den medlemsstat, på hvis område spørgsmålet om anerkendelse af kørekortet opstår, på grundlag af »uanfægtelige oplysninger« kan konstatere, at den materielle førerret ikke længere bestod på det tidspunkt, hvor kørekortet blev ombyttet?«

## Om de præjudicielle spørgsmål

### *Om det første spørgsmål*

23 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at den gensidige anerkendelse uden nogen formaliteter, som foreskrives heri, finder anvendelse på kørekort, som er udstedt efter en ombytning i henhold til dette direktivs artikel 11, stk. 1.

24 Det skal bemærkes, at artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 fastsætter, at »[d]e kørekort, som medlemsstaterne udsteder, anerkendes gensidigt«.

25 Ifølge Domstolens faste praksis fastsætter denne bestemmelse, at de kørekort, som medlemsstaterne udsteder, uden nogen formaliteter skal anerkendes gensidigt (dom af 26.10.2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

26 Eftersom der i denne bestemmelse ikke sondres efter måden for udstedelse af kørekortet, dvs. om det er udstedt efter at have bestået de prøver, der foreskrives i artikel 7 i direktiv 2006/126, eller efter en ombytning i medfør af dette direktivs artikel 11, stk. 1, gælder princippet om gensidig anerkendelse ligeledes for et kørekort, der stammer fra en sådan ombytning, med forbehold for de i dette direktiv fastsatte undtagelser.

27 Henset til de ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at den gensidige anerkendelse uden nogen formaliteter, som foreskrives i denne bestemmelse, finder anvendelse på kørekort, som er udstedt efter en ombytning i henhold til dette direktivs artikel 11, stk. 1, med forbehold for de i dette direktiv fastsatte undtagelser.

### *Om det andet og det tredje spørgsmål*

28 Med det andet og det tredje spørgsmål, som skal undersøges samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere oplyst, om artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at nægte at anerkende et kørekort, som stammer fra

en ombytning i medfør af direktivets artikel 11, stk. 1, fordi denne medlemsstat inden denne ombytning havde inddraget førerretten for indehaveren af det kørekort, der har været genstand for denne ombytning.

29 Den forelæggende ret har forelagt disse spørgsmål i forbindelse med en situation, hvor Marvin M. for det første inden de nederlandske myndigheders udstedelse af et kørekort i henhold til den procedure for ombytning, der er fastsat i artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/126, havde begået en lovovertrædelse i Tyskland, som gav anledning til inddragelse af hans førerret, men kørekortet ikke blev tilbageleveret til de tyske myndigheder, og for det andet hvor de nederlandske myndigheder, der blev underrettet om inddragelsesforanstaltningen efter udstedelsen af et nyt kørekort, opretholdt kørekortet udstedt til Marvin M.

30 I medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/126 kan indehaveren af et gyldigt nationalt kørekort udstedt i en medlemsstat anmode om at få sit kørekort ombyttet med et tilsvarende kørekort, når den pågældende får sædvanlig bopæl i en anden medlemsstat.

31 I henhold til denne bestemmelse tilkommer det i denne forbindelse den medlemsstat, der foretager ombytningen, at kontrollere, hvilken kategori det hidtidige kørekort er gyldigt til. Med henblik herpå bestemmer direktivets artikel 15, at medlemsstaterne bistår hinanden og udveksler oplysninger om udstedte, ombyttede, erstattede, forlængede eller annullerede kørekort, og de benytter i dette øjemed EU-kørekortnettet.

32 I den foreliggende sag efterprøvede de nederlandske myndigheder den 14. november 2016, som det er anført i nærværende doms præmis 15, gyldigheden af Marvin M.'s kørekort i databasen for EU's kørekortnet, og den 17. november 2016 udstedte de et nyt kørekort til Marvin M.

33 Eftersom den gensidige anerkendelse, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126, som det fremgår af besvarelsen af det første spørgsmål, finder anvendelse uden nogen formaliteter på kørekort, der er udstedt af en medlemsstat efter en ombytning i medfør af direktivets artikel 11, stk. 1, kan de øvrige medlemsstater i princippet ikke efterprøve, om de i dette direktiv fastsatte betingelser for udstedelse er opfyldt. Selve besiddelsen af et kørekort, der er udstedt af en medlemsstat, må således anses for bevis for, at indehaveren opfyldte disse betingelser (jf. i denne retning dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

34 Domstolen har ganske vist fastslået, at i tilfælde, hvor det, ikke på grundlag af oplysninger, der hidrører fra værtsmedlemsstaten, men på grundlag af påtegninger på selve kørekortet eller andre uanfægtelige oplysninger, der hidrører fra udstedelsesmedlemsstaten, kan fastslås, at et af udstedelseskravene i henhold til direktiv 2006/126 ikke var opfyldt, kan en værtsmedlemsstat, på hvis område indehaveren af dette kørekort har været omfattet af en foranstaltning, hvorved et tidligere kørekort er blevet inddraget, nægte at anerkende kørekortet (jf. i denne retning dom af 26.6.2008, Zerche m.fl., C-334/06 – C-336/06, EU:C:2008:367, præmis 69 og 70, og af 26.6.2008, Wiedemann og Funk, C-329/06 og C-343/06, EU:C:2008:366, præmis 72).

35 I den foreliggende sag fremgår den omstændighed, at de tyske myndigheder allerede havde inddraget Marvin M.'s førerret på det tidspunkt, hvor de nederlandske myndigheder ombyttede kørekortet, imidlertid, som Europa-Kommissionen har anført, hverken af selve kørekortet eller af andre oplysninger fra udstedelsesmedlemsstaten.

36 Det følger af ordlyden af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, at »[e]n medlemsstat skal nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget på førstnævnte stats område«.

37 Det fremgår af vendingen »skal nægte at anerkende«, at denne bestemmelse ikke fastsætter en mulighed, men en forpligtelse (jf. i denne retning dom af 26.4.2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, præmis 53, og af 21.5.2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, præmis 24).

38 Domstolen har fastslået, at denne bestemmelse giver enhver medlemsstat, og ikke kun bopælsmedlemsstaten, tilladelse til at nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat (dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 55).

39 Domstolen har nærmere bestemt fastslået, at artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 gør det muligt for en medlemsstat, som ikke er bopælsmedlemsstaten, på grund af en overtrædelse, der er begået på dens område, over for en indehaver af et kørekort, der er blevet udstedt af en anden medlemsstat, i medfør af sin nationale lovgivning at træffe foranstaltninger, hvis rækkevidde er begrænset til denne medlemsstats område, og hvis virkning er begrænset til en nægtelse af at anerkende kørekortets gyldighed på samme område (jf. i denne retning dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 60).

40 Domstolen har i denne forbindelse præciseret, at artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 vedrører foranstaltninger, der træffes i henhold til en medlemsstats straffelove og -bestemmelser, og som på denne medlemsstats område påvirker gyldigheden af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat (dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 61).

41 Domstolen har i øvrigt tidligere fastslået, at hvis det pålægges en medlemsstat at anerkende gyldigheden af et kørekort udstedt til en person af en anden medlemsstat, selv om denne person i den første af disse medlemsstater har forbud mod at erhverve et kørekort på grund af faktiske omstændigheder, der fandt sted før den anden af disse medlemsstaters udstedelse af det nævnte kørekort, ville det føre til, at personer, der begår overtrædelser, som kan straffes med en sådan foranstaltning, tilskyndes til at rejse til en anden medlemsstat for at erhverve et nyt kørekort og for at undgå de administrative eller strafferetlige følger af nævnte overtrædelser, og ville definitivt ødelægge den tillid, som systemet med gensidig anerkendelse af kørekort hviler på (jf. dom af 21.5.2015, Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

42 Disse betragtninger gælder ligeledes, når kørekortet er blevet udstedt som led i en ombytning i medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/126. Nægtelse af anerkendelse af et kørekort, der stammer fra en sådan ombytning, opfylder i dette tilfælde ligeledes det formål af generel interesse for Unionen, der består i at forbedre færdselssikkerheden (jf. i denne retning dom af 22.5.2014, Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis), hvortil direktiv 2006/126 i medfør af ordlyden af anden betragtning hertil bidrager (dom af 26.10.2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, præmis 51).

43 Det fremgår ikke desto mindre af Domstolens praksis, at artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 ikke kan påberåbes af en medlemsstat med henblik på på ubestemt tid at nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, når indehaveren af dette kørekort på den første af disse medlemsstaters område har været omfattet af en restriktiv foranstaltning (dom 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

44 Hvad angår følgerne af en sådan foranstaltning har Domstolen fastslået, at den medlemsstat, der nægter at anerkende gyldigheden af et kørekort i en sådan situation, har kompetence til at fastsætte de betingelser, som indehaveren af dette kørekort er underlagt med henblik på at generhverve retten til at føre et motorkøretøj på denne medlemsstats område. Domstolen har anført, at det tilkom den forelæggende ret at undersøge, om den pågældende medlemsstat ved at anvende sine egne regler ikke reelt på ubestemt tid hindrede anerkendelsen af et kørekort, der var udstedt af en anden medlemsstat, og at det i dette perspektiv påhvilede den at efterprøve, at de betingelser, der var fastsat i den første medlemsstats lovgivning, i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet ikke gik ud over, hvad

der var passende og nødvendigt for at opnå det formål, der forfølges med direktiv 2006/126, som består i forbedring af færdselssikkerheden (jf. i denne retning dom af 23.4.2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, præmis 84).

45 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at borgerne ikke kan gøre EU-retten gældende med henblik på at muliggøre svig eller misbrug (jf. i denne retning dom af 21.2.2006, Halifax m.fl., C-255/02, EU:C:2006:121, præmis 68, og af 16.10.2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, præmis 34).

46 Det princip om forbud mod svig og retsmisbrug, der er udtrykt i denne retspraksis, udgør et almindeligt EU-retligt princip, som borgerne skal overholde. Anvendelsen af EU-retten kan således ikke udvides til at dække handlinger, der gennemføres med det formål ved svig eller misbrug at drage nytte af de fordele, der er hjemlet i EU-retten (dom af 6.2.2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

47 Konstateringen af svig forudsætter nærmere bestemt, at der foreligger en samstemmende række af indicier, der godtgør tilstedeværelsen af et objektivt element og et subjektivt element. Hvad angår omstændighederne i hovedsagen består det objektive element således for det første i, at de betingelser, der kræves for ombytningen af kørekortet i medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/126, ikke er opfyldt. For det andet består det subjektive element i, at den berørte part har til hensigt at omgå eller unddrage sig de fastsatte betingelser for en sådan ombytning med henblik på at opnå den dertil knyttede fordel (jf. i denne retning dom af 6.2.2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, præmis 50-52).

48 Det følger heraf, at når en person svigagtigt har opnået udstedelse af et kørekort som led i en ombytning i medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/126, kan vedkommende på intet tidspunkt gøre krav på, at en medlemsstat anerkender det herved opnåede kørekort.

49 I den foreliggende sag fremgår det af de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret har beskrevet, og som er anført i nærværende doms præmis 12-15, at Marvin M. den 20. september 2016 blev meddelt, at de kompetente tyske myndigheder havde til hensigt at inddrage hans førerret. Efter denne meddelelse erklærede Marvin M., at han forlod Tyskland, og den 13. oktober 2016 foretog han en bopælserklæring i Nederlandene, hvor han den 1. november 2016 anmodede om at få ombyttet sit tyske kørekort med et nederlandsk kørekort, som han fik udstedt den 17. november 2016.

50 Det fremgår af disse oplysninger og af de tyske og nederlandske regeringers skriftlige svar på Domstolens spørgsmål, at Marvin M. ved den sagsbehandling, som de nederlandske myndigheder foretog, ikke oplyste om de tyske myndigheders hensigt om at inddrage hans kørekort, hvilket han imidlertid var blevet meddelt, og at den pågældende heller ikke senere meddelte de nederlandske myndigheder, at han den 12. november 2016 var blevet forkyndt beslutningen om inddragelse af førerretten, selv om de nederlandske myndigheder endnu ikke havde truffet afgørelse om hans ansøgning om ombytning.

51 Det tilkommer den forelæggende ret efter en efterprøvelse af de oplysninger, der fremgår af den foregående præmis, at bedømme, om Marvin M.'s adfærd med henblik på at opnå et nyt kørekort ved ombytning af sit kørekort i medfør af artikel 11, stk.1, i direktiv 2006/126 i perioden fra den færdselskontrol, som han var genstand for den 9. juni 2016, til udstedelsen af det nye kørekort den 17. november 2016, udgør en ulovlig eller svigagtig adfærd. Såfremt dette er tilfældet, må beslutningen om at nægte at anerkende hans kørekort anses for endelig.

52 På denne baggrund skal det andet og det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at nægte at anerkende et kørekort, som har været genstand for ombytning i medfør af direktivets artikel 11, stk. 1, fordi denne medlemsstat inden denne ombytning havde inddraget førerretten for indehaveren af dette kørekort.

## Sagsomkostninger

53 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

1) **Artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort skal fortolkes således, at den gensidige anerkendelse uden nogen formaliteter, som foreskrives i denne bestemmelse, finder anvendelse på kørekort, som er udstedt efter en ombytning i henhold til dette direktivs artikel 11, stk. 1, med forbehold for de i dette direktiv fastsatte undtagelser.**

2) **Artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at nægte at anerkende et kørekort, som har været genstand for ombytning i medfør af direktivets artikel 11, stk. 1, fordi denne medlemsstat inden denne ombytning havde inddraget førerretten for indehaveren af dette kørekort.**

Underskrifter